Liſo ellas ommas leſſe pölwes puhhaſt ja kaſſinat ello, kuida ſe temma wiis noreſt ſadik olnud ja olli wägga kurb Luige pärwaſt, kedda Laas ni hirmſaste olli kiuſanud, et enne aega piddi hauda minnema, kunni ka temma mulda läks.

Nenda on keik ſelle aea kannatamiſed, mis ſaggedaste agga ſurmaga löppewad, kus keik hädda ja waew löppeb. Sellepärraſt pame ikka ütlema:

Mullaſt ollen ma,
Mullaks ſaan ma ka,
Mullaſt ärratab mind ülles
Jeſus! ja ſiis Temma ſülles
Hingan rahhuga;
Mullaſt ollen ma!

Se ei olle mitte kuuldud jut, waid tõeste nenda ſündinud ello luggo, kuſt iggamees woib nähha, kui ſuurt hädda, kurri meel woib teiſele tehha ja mis ſüddame hädda Laas iſſe ſurma tunnil on tunda ſanud.

Hädda! hädda! ſadab kurjus,
Rahho rõõm on Jeſu warjus!

Kurw külw, römus leikus.

Kes ſedda ei peaks teadma, et kurwaſt külwiſt römus leikus tulleb, ſedda ei woi minna ristiinnimeſeks piddada, — pühha kirri rägib jo wägga ſelgeste, et risti ja willetſuſſe läbbi iggaweſt ello peame pärrima. Agga ka jubba ſiin ma peal ſaab ni mönni ſedda head wahhetuſt tunda ja katſu, ſiin üks tükkike ſeſuguſt wahhetuſt, mis iſeenneſeſt liig wanna polle.

Aastal 1856 istuſid ühhel kennal kewwadiſel öhtul mönned ſõbrad ühhes koos, jodawa wina klaſid ees. Mitto neiſt ollid ka paljo reiſinud ja wägga kaugel käinud, muidogi teada, et nad ſiis ka mönda ollid näinud: piddi ſiis iggaüks aeawiteks ühhe kenna jutto könnelema ſeſt, mis kegi omma reiſi peal näinud ehk kuulnud. Könneles ſiis üks neiſt ühhe tõeste ſündinud tükki ühheſt Wenne möisnikkuſt, mis teistele juſt auuks ei olnud. Agga minna ommaſt kohhaſt koſtſin nende eeſt mönne ſõnnaga, ſeſt et ma neiſt ka mönda head teadſin.